

Pákozdi Gabriella

útjaink

versek

**Megjelent a Digikönyv sorozat keretén
belül 33 oldal terjedelemben**

Kiadta a Napvilág Íróklub

**Minden jog a szerzőnek
(Pákozdi Gabriella) fenntartva!**

Budapest, 2007-05-04

Az olvasókhoz

Szeretek verset írni. Boldogít a tudat, hogy képes vagyok érzéseimet formába önteni, a megfoghatatlant szavakkal kifejezni. De mit érnek a versek olvasók nélkül? Én nem az asztalfióknak szánom műveimet, mert hiszem, hogy minden irodalmi alkotásnak üzenete van, ezért meg kell osztani őket a közönséggel, hogy ki-ki kiválaszthassa közülük azt, amelyik számára mondani-valót hordoz.

Az *útjaink* versei az utóbbi évek szülöttei. Biztos akad majd olyasvalaki, akinek nem tetszenek: túl dagályosnak vagy egyszerűnek, esetleg túl hosszúnak, túl rövidnek vagy egyszerűen semmilyennek találja őket.

Ám bízom benne, lesz olyan olvasóm is, akit megérint egy-egy művem, aki magára – vagy eddig kimondatlan, kimondhatatlan gondolataira ismer szavaimban. És akkor már megérte.

Budapest, 2007.

Gondolatok 1.

Emlékszem, gyermekkoromban minden évszaknak felhőtlenül örültem: télen a csillogó hó ragyogta be a napokat, tavasszal a harsány kerti virágok illatától bódultam, nyáron a Balaton hullámain ringatóztak álmaim, s ősszel beleveszttem az ezerszín avarba.

Felnőttként már nem láttam mindent ilyen békésnek: alig vártam, hogy egyik évszaktól a másikba sodorjon az idő, hogy aztán megint a következőre várhassak. A tél túl marónak és ridegnek tűnt, a tavasz széllel dobált, a nyár izzasztva vallatott, s az ősz ködmönében minden szürkévé vált.

Mióta azonban két kislány anyja lettem, újra képes vagyok gyermekszemmel látni a világot. Észreveszem az apró bogarakat a falon, örülök a repdeső pillangóknak; hallom, ahogy a bimbójából kipattan az orgona, és a fákkal együtt sír a lelkem minden lehullajtott levélért.

ébredés

Angyalport szórt a november a földre,
belepett mindent deres bódulat,
s a ködfejú fák ledobták zörögve
ősz-tépázta elnyűtt ruhájukat.

Az égből pihék szállongtak puhán,
fagyos táj ráncait csókokkal hintve,
s december dermesztő keze nyomán
hús pehelyaplanná szövődtek össze.

Mozdulatlan szunnyadt a kert a télben,
bár ébresztgette csiklandó sugár,
csak a vizes hordó a fal tövében
horkantott olykor szeles délután.

Cinege bújt ribizlibokor ölén,
a márciusról dalolt reszketeg,
de énekét kegyetlenül hörögvén
jégtorkú orkán dermesztette meg.

Fehér csend honolt, ablak keretében
feszült a táj, mint vászon-pillanat;
alig hallatszott, ahogy észrevétlen
hóharang kondult a rőzse alatt.

tavas

Lopakszik a kacér tavasz,
Bokrokba búj szerelmesen,
Léptében buja rügy fakad
A télcsapzott réteken.

Köntöséből szellő szalad,
pillékkal fest tarka eget,
Végigsimít az ablakon:
vágyától rezeg az üveg.

Szirénajkán rigó dalol,
Bódulat marja az eszem
- Ő kacag, megrázza haját
S elillan, észre sem veszem.

húsvétra

Talán
akkor is
éppúgy ébredtek
indultak dologra
akár úr vagy szolga a nap sütött csak néhány
felhő borult az útra – ők sírtak és örültek
főztek és pöröltek születtek meghaltak
vétkeztek
feladtak
tagadtak
s nem is
gondolták
talán hogy
valaki aznap
értük feszült
meg a Golgotán

kanizsai mozaik

Ünnep.
Itthon vagyok.
Rám kacsintnak
az üveglakok.
A téren, a földpadon,
a vén víztorony,
bóbitás hajából rég
kikopott már a barna festék;
de szoknyáján ülve,
mint hajdanán,
csacsogó verébhad
várja az estét.

Színek és illatok –
sok minden változott:
az iskolám nem kék;
s a számokat házak
mezén fakóra mosták
könnyes tegnapok;
új könyvtár is nyílt:
pompás gyöngyvirág
templom terén,
kelyheiben titok-fürkészőn
száz kaptárlakó
duruzsmál.

S az utcán
idegen szemek
mosolyát rebbenti
felém kósza szél –
Ismernek talán? Vagy
e mosolyhoz elég, hogy
itt járok és kelek?

...

Nem vagy enyém már –
hűtlen lettem,
elcsábított a fények
asszonya;
de hajlataid járva,
régi szerelmünk
pírja égeti arcom,
drága Kanizsa.

egyszerű dal

Ölemben ül a napsugár,
mosolya sárgán csillan,
azt dalolja: miénk a nyár!
– pedig kint még tavasz van.

Karját kinyújtja most felém,
nyakamra fonja lágyan,
málnacsókkal előnt a fény
– és már tudom, hogy nyár van.

vihar

Köpenye pöröl országút porával,
nyomában könnyezik
rezgő fák sora;
Döngő dühét ablakszemekbe
vágja és ostorától
életre kel
a házak démona.

nyárutó

Lédér függönyök mögött ebéd csörömpöl.
Kacaj siklik a bolt sárga falán.
Vén diófánk árnyéka fáradt tascsó.
Elment a busz. Nem is jön több talán.

Ősz

Rozsdaparipán vágat az ősz, a bátor,
kardélre hányja mind a lombokat,
köpenyéből a köd, mint pernye, úgy száll,
s beveszi a várost egy éj alatt.

Duna vizében szilaj táncra perdül,
reszketnek a kirakatüvegek,
leheletétől hályog nő az utcán
– s egy kapualj kegyelemért remeg.

lakótelepi október

Söröspalackok céda éji pózban.
Véres zsebkendő a lépcső fején.
Távolban megnyikordul a kis hinta.
Senki sincs otthon. És fúj a szél.

...

hó hull a fáradt aszfalt
ölébe olvad lágyan –
piheként így tündöklünk
űrsötét-éjszakában

december

megint december
rám lehel a reggel
és zúzmarát köhög
a lomha vén busz

megint december
holtak mind a nyárfák
dermedt testük fölött
varjúpár köröz

megint december
füst csokol az égbe
apró csizmák sikongva
kergetőznek

megint december
szívet bont az ünnep
s fehérén átölel
karácsony éje

Gondolatok 2.

A szerelem közhely. Ezerszer dalolták, ezerszer megírták, ezerszer idézték már szívremegve. Itt van köztünk mindig, belefurakszik a hétköznapijainkba – ránk porzik az útról, belénk ütközik a metrófeljáróban, vagy egyszerűen belegabalyodunk báj(t)okból szőtt hálójába.

A szerelem közhely. Mi újat mondhatnék én róla? Hogy jó, hogy felemel, hogy fáj és éget, hogy emészt, hogy megtipor, hogy haldokolni hagy? Tudom ezt mind, mégis kell nekem, mert nélküle kopárabbak a fák, mocskosabb a Duna, és a troli is elviselhetetlenebbül nyekeg a házam előtt.

A szerelem közhely. És mégsem az. Hinnünk kell, hogy a sajátunk nem hasonlít senki máséhoz, hogy egyszeri és csak bennünk lobog így, kiolthatatlanul.

útjaink

Talán
mikor diákként
fent jártunk egyszer,
Pesten,
hogy megnézzünk egy
darabot a Nemzetiben,
talán
Tamási Áron
Ábelját a rengetegben,
emlékszem,
hideg volt, varjú-szél csípte
kezem, fagyaltot
nyaltunk mégis a Körúton,
és vidáman
futottunk át a zebrán
mint testvérei a szavannán
nem sejtve gepárd-veszélyt
fejjele a mának
és nyitott kabátunkba
a szél bebújt s pörlekedőn
cibálta ünneplő blúzunk
mégse fáztunk –
talán
akkor éppen
kijöttél egy boltból, hónap alatt

kis csomaggal, siettél haza
és
megvetőn pillantottál
a kacagókra, ott
a zebrán,
talán
megfordult fejedben:
eh, vidékiek!
s közben nem is sejtetted, hogy
egyszer
majd
onnan a víg tömegből
én leszek
a feleséged.

csók

tenyeremben az arcod,
mint forró csokoládé felhevít – kortyonként
elmerülök
benned, s nyelvemen
olvad már ajkad
tejszínhab-puhasága

szép vagy

Szép vagy.
Nem a természet formált,
génjeid bűvös hada,
nem is szikével metszett
istennő-maszk tapad rád;
Szép vagy,
mert bőröd pórusain
át illatozva
szivárványt fon köréd
a boldogság.

csendélet

emlékszem
nyár volt
párás júliusi
éj kabócák
bódító dala
a hold az arcodon
korhadó falak
tövébe bukó
ittas csónakok

emlékszem
kószált a szél
fülünkbe
bagolyhuhogást
lopott
s a kacér tóról
rám csobbant
szelíden a
mosolyod

csalódás

Neked adtam a hajnalt.
Te címkés üvegbe
tetted, és mutogattad
minden üres
sötétségnek.

hiába

Fázós csempék alatt magány csörömpöl.
Tányérjaikra a múlt dermedt oda.
Forró vizet zubogtat most a vágyunk.
Csörren az ablak. Nincs több csoda.

voltál

voltál szél és homok
boldogság-lábnyomok
fénytócsa a havon
magasztos hatalom

világolt kezedben
világom szerelmem
összefont az idő
minden perc levegő

szívemen hordtalak
imádság-oldalak
sárgulok szétesek
hitetlen nélküléd

Gondolatok 3.

Nem szerettem gyerek lenni. Irigyeltem a felnőttek világát, ahol mindenki okos, nagy, és mindent tehet, amit akar – s amit nekem tilos. Ahol szóba állnak velem, meghallgatnak és bólogatnak hozzá, hogy „Ez igen. Remek gondolatok.” Túl szigorúnak tartottam a szüleimet, nem értettem a sok szabály mibenlétét, szabad akartam lenni, szabad – mint egy felnőtt.

Aztán a szülőszobán, mikor hosszú vajúdas után karomban tarthattam lányomat, hirtelen rám szakadt az igazság: megértettem apám s anyám viselkedését; érzéseiket, féltésüket, és azt is, hogy a határok a végtelen szeretetből építkeztek. Csodálni kezdtem őket, és fel nem foghattam, hogy’ nem láttam én ezt már korábban. Már nem bántam, hogy ők mindig felettem álltak s állnak.

És végre - anyaként - rájöttem, mit jelent, s miért jó gyerekeknek lenni.

eredéstől születésig (Lucának)

aranyárga
álom-rózsza
bíbor ég
 cérna-lét

csontszín reggel
derűs okker
ezüst éj
 émely-tél

foltnál dobban
gömbben szunnyad
gyöngyszín lét
 hamvas kép

izzó szitok
írott titok
jeges rém
 kegyes fém

lila ráncú
lepke harcú
lányka-lény
 Luca-fény

spÓrák (Mirának)

- Méhemben sír a Képzelet -
- Irgalom csorog hátamon -
- Reszketve nézem bölcs szemed -
- Anyaszülött a fájdalom -

ha alszol...

ha alszol
felhőfüggőnyét
behúzza a nap
és szelíd sugara
álmot varázsol

ha alszol
a buszajtók
hangtalan záródnak
és mosoly viráglík
az arcokon

ha alszol
ringatót
cirpel a rét öle,
és mézesen
dong ezer kis bogár

ha alszol
a kiságyad
nyugalmat szuszog
és szétterül a házban
a boldogság

angyalbú

Szemedből, mint
ezüstsillag hullanak
fénylő könnyek –
bánatod jaja éjbe tép,
s az álmok messze szöknek.

Rám zúdul minden
sós dühöd, és
ölembe bújsz fülva –
én átölellek,
s kint a hold
álmokat terel újra.

kavicsok

Játszani indultunk egy kora estén,
július vége volt és kánikula,
az aszfalt talpunk alatt láztól rezgett,
és vizet fakasztott a nap sugara.

Lucám ölemben, két karjával átfont,
mint bűvölt kobra, úgy nézte az utat –
mögöttünk néhány poros kilométer:
a végtelen, mit be sem fog a tudat.

Öt perc és máris ott voltunk a téren,
a kánaánban, minden apróságnak –
de ő csak állt, sután kezemet fogva,
nem csábították hinták, csúszdák, várak.

A földre bámult, mintha keresgélne,
a kavicsos járdán, lent, valami kincset;
egyszer csak, lám, mintegy varázsütésre,
égszín félkörte mosolygott rá félszeg.

Lucám boldogan nyúlt a kék gyümölcsért,
amit látszólag nem hiányolt senki,
aztán leguggolt, s a körte hasába
kicsiny köveket kezdett gyűjtögetni.

Mint gyöngyhalász az óceánok mélyén,
fülében csak a léte morajlása,
úgy merült el ő is, a kavicsstenger
ezer színével csábítóan várta.

Megszűnt a lárma, elnémult a nagy vár,
a hinta is csak magában nyikordult,
madár se szólt, nem zúgtak el repülők –
a tér csendben e kislány felé fordult.

Csak ő létezett és a sok kis kavics,
lábai alatt hetykén csikorogva;
néhányat játszva messze elhajított,
másokat lassan tett vissza a porba.

Szorgos kezéből csupán pár piciny kő
került a körte kopott belsejébe,
majd egyre több, míg bírta erejével –
ezeket óvón igazgatta helyre.

Aztán, ahogy megtelt az égszín gyümölcs,
apja ölébe kérezkedett Lucám,
ott leült s egyesével válogatva
a köveit szétszórta boldog-sután.

Mint meteoritraj hullottak alá,
hűlt testük mosolyától kapott lángra,
halk koppanással búcsúztak a lánytól,
ki fényt hozott a kőévált világba.

Elindultunk, a nap is lejjebb bukott,
Lucám, nyakam bágyadtan átkarolva;
ránk borult a csönd – de a játszótéren
a sok kavics, mintha parázslott volna...

tündér

Tündér vagy.

Könnyed nyomán
sóhajtvá reped,
s rügyet bont
a gyötört betonút.

gyermekek, míg élünk

Örök gyermek az ember, bolond
kíváncsi lénye hajtja, kutat
égi romot, szunnyadó mezőt;
kitépve idők gyomát,
ősei ösvényén tör utat.

Élte bimbóján még érében
csörgedez kincse világának,
s ő kacagva ragadja kézen,
mit ketrecében mások
jóhiszeműn elébe tárnak.

Telik idő, átlát a rácson
immár – incselkedően csiklandja
a tér; az ajtófüggöny csábot
ráncol s bűgva kéjesen,
dalával messzeségbe hívja.

Legyűrve a szobavilágot,
négykézláb indul a nagy útnak,
neki hódolnak bútorok megtörten,
térde alatt a szőnyeg
hullámai félszeg lapulnak.

Kilincset ér, nyílik a kapu,
léptei kalandról kalandra
koppannak, kis gekkóként vadul
porzik át téren, időn;
múltjában a jövő hatalma.

Feláll végül, egy pillanatra
diadal lángja perzseli szemét,
de lába remegve hajtja
tovább, vérében zsibong
pillecsókkal a Végtelenség...

Elmegy egyszer, távolban párló
emlék lesz, tudom, a gyermeklét,
de szíve tán, mint becses tárló
legbelső polcán őrzi
majd első lépései ízét.

